

Hồi 19

Dã Tràng Xe Cát Bể Đông

Ong già áo xanh mỉm cười và tiếp:

- Chẳng hay Nhứt Nguyễn cư sĩ và Hồ Cốc Lan còn ở Thiếu Lâm không?

Nghe ông già hỏi tới đó, Tùng Bách đạo nhân mới chợt biết ông là Quá Thủ Thư Sinh Tạ Vân Nhạc, một vị anh hùng đã oai vọng võ lâm và tên tuổi lừng lẫy khắp ngoại nội, liền chấp tay vái chào và nói:

- Thế ra là Tạ thiếu hiệp đấy? Thoạt tiên bản đạo hoài nghi vì trên đời này còn có ai công lực cao đến thế được? Thiếu hiệp vừa hỏi Nhứt Nguyễn cư sĩ với Hồ cô nương. Vâng, hai vị đó đã rời khỏi núi Thiếu Lâm trước anh em bản đạo một ngày, có lẽ cũng sẽ tới hạ Khẩu này đây. Còn tỳ phái đã gặp phải tai kiếp, chắc người ở trên Kim Đỉnh đi ra tay cứu giúp ba vị Trưởng Lão của tỳ môn là Tạ thiếu hiệp phải không?

Ông già áo xanh chỉ mỉm cười đột nhiên nghiêm hẳn nét mặt lại, hình như đang lắng nghe. Võ Đang thất đạo thấy vậy biết ông ta đã phát hiện một sự kiện gì rồi, mà bảy người vẫn không nghe động tĩnh chi cả, nên người nào người nấy đều kinh hãi và nghĩ thầm:

- Thảo nào người này tuổi trẻ mà danh chấn võ lâm như sấm nổ. Cứ nói tai và mắt của chàng ta cũng thính và sắc hơn chúng ta nhiều!

Bảy đạo sĩ đang nghĩ ngợi bỗng thấy trên sườn núi ở cạnh sông có một bóng người đang nhanh nhẹn chạy xuống. Người đó tới gần bỗng ngừng chân lại, không nói năng gì cả, hai mắt cứ ngó Võ Đang thất đạo hoài.

Còn Vân Nhạc thấy người nọ lại quay mặt đi, ngấm nhìn bóng trắng trên mặt sông, thái độ đó rất ung dung. Người nọ mặt to, râu xồm, trông rất oai mãnh. Y dùng giọng mũi hừ một tiếng, rồi nhún vai, nhảy qua đầu thất đạo phi lướt đi. Tùng Bách đạo nhân có vẻ kinh hãi và nói:

- Vạn Hiếu Thương!

Dá Vân đạo nhân đứng cạnh đó cũng thất thanh la lớn:

- Hàn nguyệt thân đao!

Hàn nguyệt thần đao, Vạn Hiếu Thương đã lướt ra ngoài xa năm sáu trượng, chân vừa đụng đất, đang định nhún mình nhảy tiếp, bỗng thấy một thân hình to lớn phi kèm theo một luồng gió lạnh dồn dập tới.

Hiếu Thương nổi giận, quát to một tiếng, rồi nhảy lên trên cao múa chưởng đánh đê chống đỡ, nhưng y vẫn bị chưởng lực đánh bật lên cao, rơi ra ngoài xa bảy tám trượng. Người vừa tới liền hạ xuống, ha hả cười và nói:

- Vạn Hiếu Thương. Quả đất tròn có khác, chúng ta tới đâu cũng gặp nhau, không ngờ Lôi lão nhị lại gặp người ở đây?

Người đó chính là Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên ăn nói rất khôi hài.

Vạn Hiếu Thương cười nhạt một tiếng rồi đáp:

- Hầu tử họ Lôi kia, mi chớ có đắc chí vội! Bảy năm trước mi may mắn không chết dưới thần đao của Vạn mỗ nên mi mới còn sống được đến bây giờ. Lần này không cần đến Vạn mỗ phải ra tay, mi cũng không sống thêm được một ngày nào nữa.

Lôi Tiểu Thiên vẫn ung dung và ha hả vừa cười vừa trả lời:

- Trời ban số sống dai cho Lôi lão nhị, thì dầu Diêm Vương cũng không dám bắt ta, còn mi thì hòng làm gì nổi. Mi là một quái kiệt trên giang hồ nổi tiếng và đã ẩn dật lâu năm, sao lại xuất hiện dưới cờ của Hồng Kỳ Bang vậy? Thật không biết xấu hổ. Ta thấy mi ngu muội mà tội nghiệp.

Vạn Hiếu Thương cả giận đáp:

- Bậy nào! Vạn mỗ có phải là người như thế đâu, sở dĩ Vạn mỗ tới đây là do Ma Tôn Giả mời tới trợ giúp đó thôi. Hi hi, ta chỉ mong được thấy Lôi Tiểu Thiên vẫn còn sống để vào tới Chủ Đàn của Hồng Kỳ Bang thôi.

Tiểu Thiên chưa kịp trả lời thì Vân Nhạc đã vội vàng xông tới và xen vào nói:

- Lời của ngài có ý nghĩa gì? Ngài làm ơn cho biết rõ nguyên nhân ra sao?

Hiếu Thương thấy thân pháp của Vân Nhạc nhanh nhẹn như vậy, trong lòng đã kinh hãi, nhưng bên ngoài vẫn cố giữ bình tĩnh đáp:

- Chắc ngài cũng rõ việc của Hồng Kỳ Bang rồi. Vạn mỗ khỏi phải nói nhiều.

Đoạn y nhún mình nhảy ra ngoài xa ba trượng. Ngờ đâu y vừa xuống tới mặt đất đã thấy ông già áo xanh đứng trước mặt rồi, tà áo phất phới, trông như con quỷ đang cỡi gió vậy.

Y hãi sợ vô cùng, nhưng vẫn cố gượng làm ra vẻ bình tĩnh và giận dữ hỏi tiếp:

- Ngài cứ cản trở Vạn mỗ như thế này làm gì?

Vân Nhạc mỉm cười và đáp:

- Các hạ chưa cho biết rõ ý nghĩa lời nói vừa rồi, thì khi nào mỗ để cho các hạ rời khỏi nơi này? Huống hồ các hạ là một người thanh cao thế này, tại sao lại chịu ô hợp với bọn Mô Tôn Giả? Chắc thế nào cũng có duyên cớ gì bên trong, vậy mong các hạ cho biết rõ?

Vạn Hiếu Thương liếc nhìn Vân Nhạc một cái rồi lạnh lùng đáp:

- Ngài nên rõ, tất cả những người đối lập với Hồng Kỳ Bang đều bị Hồng Kỳ Bang ngấm ngấm giám thị. Chưa biết chừng hôm nay ngài nói chuyện với Vạn mỗ ở đây mà ngày mai ngài đã rời khỏi trần thế cũng nên. Vạn mỗ khỏi cần nói nhiều con việc riêng của Vạn mỗ, ngài cũng không nên biết tới.

Nói xong thái độ của y trông rất kiêu ngạo, Vân Nhạc cười nhạt tiếp:

- Ngay bây giờ chưa chắc các hạ sẽ được sống sót, hà tất các hạ phải khua môi múa mép làm gì?

Thì ra Vân Nhạc đã nghĩ ra được một kế đối xử. Chàng nhận thấy Hồng Kỳ Bang muốn nhân lúc này gây nên một tai kiếp oan khiêng trong võ lâm, nên chàng mới quyết chí ra tay trước để bảo tồn nguyên khí cho võ lâm. Vì ý niệm đó chàng trước hễ gặp bất cứ người nào ở bên Hồng Kỳ Bang là giở Hiên Viên Thập Bát Giả ra điểm huyết liền, khiến người đó ngày đêm bị tâm hỏa thiêu đốt, phải đợi chờ đến sáu năm sau mới tự động giải được thủ pháp điểm huyết đó.

Chàng biết làm vậy là rất độc ác và trái lẽ trời, nhưng chàng suy xét kỹ thà hạ độc thủ còn hơn để cho nhiều người phải chết. Hiếu Thương nghe Vân Nhạc nói vậy lòng hơi hoảng sợ, nhưng đột nhiên lớn tiếng cả cười và nói:

- Vạn mỗ chưa hề nghe ai đại ngôn như các hạ!

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Nếu các hạ không tin thì cứ vận khí thử xem, coi âm dương có đảo ngược và khí huyết có cái gì khác lạ không?

Hiếu Thương rung mình kinh hãi, vội vận khí xem, thì quả nhiên đúng như lời Vân Nhạc vừa nói. Chỉ trong giây lát nửa thân trên của y lạnh như băng, nửa người dưới nóng như thiêu. Y hãi sợ vô cùng, mặt hết máu.

Vân Nhạc vừa mỉm cười vừa nói tiếp:

- Thủ đoạn của Ma Tôn Giả rất ác độc! Bất cứ người nào đã được chúng thỉnh ra trợ giúp là đều bị chúng ngấm ngấm điểm âm độc huyết đạo để người đó phải nhất tâm nhất trí trung thành với chúng. Lúc mới bị chúng điểm huyết, người đó cảm thấy tâm hỏa thiêu đốt cực kỳ khổ, phải uống thuốc của chúng ban cho mới đỡ khó chịu.

Hiếu Thương mất hết hồn vía run cầm cập, không sao nói ra lời, hai mắt lơ lơ như kẻ ốm mới khỏi.

Vân Nhạc mỉm cười và tiếp:

- Xin các hạ thứ lỗi vì tôi không biết cách giải thủ pháp âm độc này, nên không thể giúp các hạ, nhưng còn có một cách là, nếu ngài không cam tâm tình nguyện để cho Ma Tôn Giả sai khiến thì mau về ngay chỗ ở rồi hàng ngày thổ nạp tọa công, sử dụng phương âm dương nghịch chuyển thì không bao lâu sẽ tự giải được ngay.

Hiếu Thương tỏ vẻ ăn năn liền đáp:

- Ngài có lòng thiện chỉ bảo cho tại hạ, ngày nào tại hạ còn sinh tồn trên thế gian là thế nào cũng tìm cách báo đáp lại ơn đức này.

Đoạn y cúi đầu rạp xuống đất vái chào rồi quay mình đi liền.

Tiểu Thiên chờ Hiếu Thương mất dáng mới lên tiếng:

- Chỉ có chú mới có thể dừng xảo kế đó thôi. Chắc thế nào y cũng tin mà rời khỏi Hạ Khẩu trở về nhà ngay.

Vân Nhạc mỉm cười, không nói gì cả. Lúc ấy, phía Hoàng Hạc Lâu có một cái bóng phi như bay thoáng đã tới trước mặt mọi người.

Thì ra người đó là Tiền Ninh. Vừa thấy Vân Nhạc, Tiền Ninh đã vái chào và thưa:

- Thương trưởng lão sai tiểu nhân đến thưa cùng Từ trưởng lão hay, hiện giờ Hồng Kỳ Bang đã phá nhiều tay cao thủ tới Giang Hạ, định hãm hại những nhân vật chính phái đối lập với y. Vì thế Thương trưởng lão mới mượn một trang viên lớn ở bên kia sông để tiếp các bạn hữu phe chúng ta rồi phái tiểu nhân đến mời Từ trưởng lão cùng quý vị bạn hữu tới đó ngay để bàn việc khẩn cấp. Hiện giờ hai cô nương cùng Tăng quan chủ cũng đã tới đó rồi.

Vân Nhạc liền đáp:

- Được rồi, chúng tôi sẽ tới ngay.

Thế rồi, Tiền Ninh đi trước dẫn đường, qua phía bờ bên kia sông, lên tới đỉnh núi, Tiền Ninh liền dừng bước chỉ một trang viện có cây cối um tùm ở phía dưới và nói:

- Thưa Tứ trưởng lão, trang viện dưới kia là nơi mà Thương trưởng lão đã muốn.

Đoạn y lấy một cái còi trúc ra thổi mấy tiếng. Từ trong bụi cây thông có tiếng còi sáo vọng lại rồi bốn tên ăn mày già phi tới trước mặt Vân Nhạc, cùng cúi đầu chào, kẻ quay mình dẫn mấy vị anh hùng xuống dưới trang viện.

Giây phút sau bọn Vân Nhạc đã tới một trang viện có vườn hoa, đến đài rất u nhã. Thương Tử đã đứng sẵn ngoài cửa sảnh để chào Võ Đang thất đạo và Lôi Thiệu Thiên. Xong Thương Tử nắm lấy tay Vân Nhạc cả cười và nói:

- Ở Hoàng Hạc Lâu, nếu hiền đệ không biết rõ gian kết của chúng thì lão ca đã bị nạn vì chúng rồi!

Vừa nói, Thương Tử vừa dắt mọi người vào một đại sảnh, bày biện rất cổ nhã, nơi đó đã có mặt Phó Lục Quan, Phó Uyển, Giang Giao Hồng, La Tương Mai, Tang Lộc, Phàm Thiệu Xuyên, Trần Văn Hàn, Hồ Thiên Sinh, Độc Ty Phong Vân Cái và Khương Tôn Diệu.

Thương Tử liền bảo Phong Vân Cái và Tiền Ninh:

- Hai người lập tức đi Hạ Khẩu, truyền lệnh cho các đệ tử của Giang Hạ Cái Bang hay, hễ thấy nhân vật nào thuộc phe mình thì tiếp đón và đưa tới trang viện này ngay. Đừng tiết lộ cho ai biết có Tứ trưởng lão ở đây nhé!

Hai người thừa lệnh đi liền. Lúc ấy, Vân Nhạc đang định hỏi Khương Tôn Diệu về tình hình của Đông Phương Ngọc Côn bị bắt ra sao, bỗng nghe Thương Tử dặn bảo hai người như vậy, ngạc nhiên vô cùng, vội quay lại hỏi:

- Đại ca dặn như vậy có ý gì?

Thương Tử với vẻ mặt nghiêm nghị đáp:

- Hồng Kỳ Bang muốn độc bá võ lâm nên gởi thiệp đi khắp nơi mời các đại môn phái tới, tất nhiên phái Nga Mi, Điểm Thương và Ngũ Đài cũng được mời. Vì ba môn phái đó đều có sự hiểu lầm với hiền đệ, đại địch chưa diệt trừ thì chúng ta cũng không nên làm cho tình thế khẩn trương thêm. Vả lại chúng ta cũng không nên để cho Khương thiếu hiệp cùng hai cô La, Giang khó xử, chi bằng hiền đệ đừng vội lộ mặt thì hơn.

Vân Nhạc nghe Thương Tử nói vậy cũng phải, liền gật đầu. Thương Tử lại thở dài một tiếng và tiếp:

- Vũ Văn Lô lại còn xúi giục cả sư phụ của y là Tây Tạng Ma Tăng Xác Đa Hoa Đà tới Đông thổ này nữa. Mấy tên ma đầu thượng thặng là Trường Bạch Ma Tôn Giả và Bắc Minh Tam Ma cũng nhận lời của y mà tới đây. Lão rất lo ngại.

Vân Nhạc ngẫm nghĩ giây lát liền nói:

- Đại ca khỏi lo ngại chi cả, tiểu đệ đã có một mưu kế rất hay để đối phó.

Thương Tử cả mừng, vội hỏi:

- Lão cũng biết hiền đệ là người đa mưu túc trí, nếu quả thật có kế diệt trừ được bọn ma đầu đó thì thật là đại phước cho võ lâm chính phái, chẳng hay hiền đệ có thể cho ngu huynh biết trước kế đó ra sao không?

Vân Nhạc kể tai Thương Tử nói một hồi, chỉ thấy Thương Tử gật đầu ra vẻ tán thưởng rồi đấy:

- Kế thứ nhất hay lắm, chỉ e rằng Dân Sơn Nhị Độc không thể tự do hành động hoặc y đã bị Vũ Văn Lô giam giữ. Theo sự nhận xét của ngu huynh, dùng kế thứ hai là "phản khách vi chủ" tiện hơn, nhưng không sao tránh được giao đấu.

Vân Nhạc mỉm cười nói tiếp:

- Mưu sự tại nhân, thành sự do thiên, tiểu đệ đã quyết ý đến sáng mai sẽ đi Hồng Kỳ tổng đàn một chuyến để cứu Đông Phương Ngọc Côn và Dân Sơn Nhị Độc. Nếu việc không thành ta đành phải dùng kế "phản khách vi chủ" và huy động võ lực vậy.

Chàng vừa nói vừa mỉm cười, nhưng mọi người vẫn thấy mặt của chàng có vẻ lo âu.

Tương Mai trong lòng áy náy vô cùng, vì nàng xét rằng Đông Phương Ngọc Côn nếu không vì nàng thì không bị Ngọc Côn Nương Tử bắt cóc.

Lôi Thiệu Thiên bỗng lên tiếng hỏi Vân Nhạc:

- Ngày mai chú định đi một mình sao?

Vân Nhạc gật đầu đáp:

- Đi nhiều người càng bận tâm thêm, Đầm Vân Mộng tuy là chốn hang hùm ổ rắn, nhưng tiểu đệ không hề sợ chút nào.

Tiểu Thiên ho một tiếng rồi nói:

- Lôi lão nhị chưa biết rõ kế của Tam đệ ra sao, nhưng dám chắc lúc thi hành không phải là dễ đâu.

Vân Nhạc liền hỏi:

- Tại sao nhị ca lại nói vậy?

Tiểu Thiên đáp:

- Lão nhị biết chú định kéo Nhị Độc về hòa với chúng ta, để phản công lại Hồng Kỳ Bang khiến không cần đánh mà đã bại. Nhưng chú nên rõ phen này Hồng Kỳ Bang mới rất nhiều bang phái tới ấy là chúng định giở tuyệt nghệ ra, để các bang phái khác phải tôn chúng làm bá chủ võ lâm. Nay chú định đập vỡ mộng của chúng, khi nào chúng chịu để yên cho.

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Vân biết thành sự do thiên, nhưng ta làm việc gì không hổ thẹn với lương tâm là được. Nếu cứ như nhị ca mới hơi tí là sợ sệt thì làm sao mà đi đến kết quả tốt đẹp?

Tiểu Thiên ngẩng mặt cả cười:

- Lôi lão nhị đây có phải là người sợ sệt như chú vừa nói đâu. Nhưng lão nhị chỉ muốn chú nên cẩn trọng trong khi hành sự thì hơn. Thôi, đừng nói thêm nữa, lão nhị đã đói lắm rồi, xin cho lão dọn cơm ra ăn!

Mọi người đều cười rộ lên, bỗng có một người ăn mày, tuổi trạc trung niên, hấp tấp chạy vào, vái chào Tương Tử và nói:

- Thưa trưởng lão, tại một căn nhà ở cách đây năm dặm, đã có người của Hồng Kỳ Bang ẩn núp. Tiểu nhân còn thấy có cả Cao Lê Cống Sơn Tứ Ma và Bán Bán Tú.

Thương Tử cau mày, rồi xua tay ra hiệu cho tên ăn mày đó rút lui.

Vân Nhạc liền nói:

- Để tiểu đệ đi do thám.

Nói xong chàng đã nhanh nhẹn đi liền. Chàng vừa đi vừa nghĩ:

- "Ta bôn ba giang hồ bấy nhiêu lâu, đã cảm thấy chán ghét. Phen này đi Bắc Thiên Sơn hành sự xong ta sẽ ẩn dật ngay. Vừa rồi Tiểu Thiên nói vậy, ta không hiểu có ẩn ý xa xôi gì chẳng? Nhưng y có biết đâu rằng trong số những cao thủ mà Vũ Văn Lôi mời tới có rất nhiều người năm xưa đã vây đánh cha ta. Nếu ta không trầm tĩnh thì công việc báo thù sẽ đổ bể, người đời sẽ hiểu lầm mà chê trách là khác."

Nghĩ đến đó, chàng thở dài một tiếng và lẩm bẩm tự nói:

- Quý hồ ta không làm trái lương tâm, thì dù người đời có hiểu lầm ta cũng đành chịu vậy.

Lát sau chàng đã đến một căn nhà lớn xây ẩn trong bụi cây um tùm. Trong nhà không có ánh đèn nào cả, chỉ ở những cành cây chung quanh nhà có vài ngọn đèn đỏ đang lập lòe trước gió, chàng núp sau một cổ thụ, đưa mắt nhìn lên mấy ngọn đèn lơ lửng trên cành cây, lòng thắc mắc vô cùng.

Chàng lại nghĩ thầm:

- "Ta thử đánh tắt một ngọn đèn để xem có phản ứng gì không?"

Đoạn chàng cúi xuống lượm một viên đá, đang định ném thì bỗng thấy ba cái bóng người từ phía trái phi tới, nhanh nhẹn vô cùng. Chàng dừng tay lại chờ xem mấy người đó là địch hay là bạn.

Chỉ thoáng cái, ba người đó đã tới chàng chừng bảy tám trượng thì dừng lại. Vì chúng quay lưng về phía chàng nên chàng không nhận diện được. Chỉ thấy một người trong bọn thân hình mảnh khảnh tựa như một thiếu niên anh tuấn. Còn hai người nọ thì thân mình vạm vỡ, hình như là hai đại hán trung niên.

Cả ba đều có đeo khí giới. Bỗng nghe một đại hán cất giọng Tứ Xuyên nói:

- Đây rồi! Tôi theo dấu Cao Lệ Cống Sơn Tứ Ma tới đây mà mấy tên ma đầu đó quả thật tai mắt rất thính, đã mấy lần tôi suýt bị chúng phát giác. Sau tôi lại thấy chúng xuống núi và đi vào căn nhà lớn này. Tôi định theo vào do thám, nhưng một mình thế cô sức yếu, tôi phải trở về rủ hai vị tới đây. Bây giờ chúng ta xuống dưới đó đi.

Một đại hán khác tiếp lời:

- Hãy khoan! Eo núi nơi đây gần căn nhà lớn, mà sao không thấy chúng đặt chòi ngầm canh gác, chắc thế nào cũng có âm mưu gì đây. Và những đèn đỏ trên cao trên cành cây là để dụ kẻ địch đến gần, rồi sẽ dùng tên hay ám khí mà bắn lên.

Vân Nhạc khen thầm đại hán ấy rất chu đáo, trong khi ba đại hán tử ấy đi tới chỗ Vân Nhạc núp, nhờ vậy Vân Nhạc được thấy rõ mặt ba người, trong số có Cát Thiên Hào mà chàng đã có dịp gặp ở núi Thái Nhạc. Ba người đi được vài bước liền dừng lại. Cát Thiên Hào lên tiếng nói:

- Từ khi tiểu đệ rời núi Thái Nhạc mới hay thiên hạ có rất nhiều người tài giỏi và cũng tự thấy tài của mình không khác gì ánh sáng con đom đóm. Nhất là Quái Thủ Thư Sinh Dư Vân, võ nghệ thật khôn lường. Cũng vì thế đệ mới trở về núi, yêu cầu sư phụ khuyên dạy

cho hai môn võ học chấn khôn là Càn Khôn Tam Nguyệt Kiếm và Đại Lực Ung Trảo Công. Mấy tháng nay, môn hạ của Hoa Hạ Tứ Ác và phái Không Động gây thù giết hại đến tám chín người trong sư môn của tiểu đệ. Sư môn tôn trưởng không sao nhịn được, đồng thời phong thanh Hồng Kỳ Bang có mời cả hai người của phái Không Động và Hoa Hạ Tứ Ác, nên sư môn tôn trưởng muốn nhân cơ hội này diệt trừ bọn chúng đến tận gốc. Vị Chuông môn hiện đã đưa các vị sư thúc của tiểu đệ đi Giang Hạ, có lẽ nay mai sẽ tới nơi.

Người râu dài tới bụng gật đầu đáp:

- Gần đây những tà phái của võ lâm bành trướng rất mạnh, nếu không sớm nghĩ cách diệt trừ chúng chỉ e sau này những chính phái không còn đất đứng trong võ lâm nữa!

Đại hán trung niên lúc nào mặt cũng ngẩng lên trời, dùng giọng Tú Xuyên xen lời hỏi:

- Tổng đàn của Hồng Kỳ Bang ở trong đầm Vân Mộng, dưới núi Đại Hồng. Tại sao chúng lại lập một cái trại ngầm ở đây làm gì? Chấn thế nào chúng cũng có dụng ý gì đây mà chúng ta chưa hiểu được đó thôi.

Cát Thiên Hào khẽ cười một tiếng:

- Trước khi chưa hiểu rõ, tiểu đệ cũng thắc mắc như Hoàng lão sư vậy. Bọn Hồng Kỳ Bang rất ác độc, chúng đã uy hiếp Dân Sơn Nhị Độc, người mà thiên dùng bách độc nhất, đến tọa trấn chủ đàn của chúng. Và chúng bắt Dân Sơn Nhị Độc chế những bột thuốc độc không sắc không mùi, và phái các tay cao thủ trong bang đem đi bỏ ngầm vào trong người các tay cao thủ phó hội, khiến các cao thủ đó không sao gỡ được toàn bộ công lực ra, rốt cuộc bị chúng bắt sống. Ngờ đâu tối hôm nay ở Lầu Hoàng Hạc bọn Cao Lê Công Sơn Tứ Ma cũng định bỏ thuốc độc hại người bị người ta hay biết, nên bọn ma đầu đó hoảng sợ đến mất hồn vía. Vì thế chúng mới triệu tập tất cả đến tụ họp nơi đây để thay đổi phương pháp khác. Một mặt chúng lại phi báo cho tổng đàn biết.

Người trung niên họ Hoàng kinh ngạc, vội hỏi:

- Nay Cát thiếu hiệp, sao biết rõ như vậy?

Thiên Hào nhún vai đáp:

- Vừa rồi trên bờ sông, tiểu đệ đã bắt được một tên phỉ đồ của Hồng Kỳ Bang, tra hỏi mới hay rõ như vậy.

Nói tới đó, bỗng y biến sắc mặt, giơ tay chỉ vào trong bụi cây, ngạc nhiên nói tiếp:

- Kia, sao bỗng dung những ngọn đèn đỏ lại nhiều hơn trước.

Hai đại hán nọ cũng ngẩng đầu lên nhìn và ngạc nhiên vô cùng. Vân Nhạc mãi nghe Thiên Hòa nói cũng không để ý tới. Lúc này chàng ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy trên cây có thêm mấy ngọn đèn cháy sáng. Mọi người còn đang kinh ngạc và hoài nghi, không hiểu tại sao lại có thêm mấy chục ngọn như vậy.

Thiên Hòa đang định lên tiếng, bỗng nghe phía sau có tiếng nói:

- Bé con kia táo gan thật. Dám lên tới dò thám nơi trọng địa của bang đàn người ta. Như vậy là đã phạm đến cấm kỵ của giang hồ. Ngươi mau rời khỏi nơi đây lập tức, lão không thèm giết những kẻ tiểu bối như các ngươi.

Tiếng nói đó âm thầm như tiếng ma, khiến ai nấy đều kinh hãi. Ba người vội quay đầu lại nhìn thì thấy có một ông già gầy gò, đang đứng cách đó chừng hai trượng, đôi mắt rất sắc bén, mặc một cái áo dài trắng rất rộng.

Có điều lạ là gió thổi mạnh như thế mà tà áo của ông ta không hề lay động chút nào. Thiên Hòa nhìn ông già một hồi rồi hỏi:

- Ông là ai? Căn nhà ở trong eo núi này có phải là của ông không?

Ông già gầy gò, với giọng cười lạnh lùng từ từ đáp:

- Các ngươi muốn biết lão là ai, thì các ngươi sẽ chết không có chỗ mà chôn. Nhà này tuy không phải của lão, nhưng...

Thiên Hòa bỗng ngắt lời ông già:

- Nếu không phải là của ông, thì việc gì ông phải để ý đến chúng tôi? Chúng tôi ở trên đỉnh núi thường nguyệt, trò chuyện với nhau có gì hại cho ông đâu?

Mặt ông già lộ sát khí, cất tiếng cười, rồi đột nhiên lão tung mình lên và quát lớn:

- Lũ tiểu bối này muốn chết chẳng?

Đoạn lão đánh một chưởng lẹ như điện chớp, kèm theo một hơi lạnh buốt xương. Thiên Hòa đã phòng bị, vội rút trường kiếm múa thành một hình quạt để phòng đỡ chưởng lực của đối thủ. Đồng thời y quát lớn:

- Hai nhân huynh hãy mau nhảy ra phía xa tránh đi.

Chưởng phong và kiếm thế va chạm nhau. Cát Thiên Hòa đã bị đẩy lùi ba bước.

Ông già cả cười và nói:

- Nhãi con không biết tự lượng sức mình chút nào!

Lão vừa nói vừa hóa chưởng thành năm ngón tay giương ra như năm mũi kiếm sắc bén, nhắm trường kiếm của Thiên Hào chớp tới. Ngờ đâu năm ngón tay của ông già sắp đụng vào kiếm của đối thủ thì Thiên Hào đã giở thế kiếm kỳ lạ, hình kiếm đi chữ "chi" và biến hóa ra vô số làn hào quang nhắm ông già chém tới. Vân Nhạc cũng khen thâm kiếm thức và công lực của Thiên Hào đã tiến bộ hơn lúc ở Thái Sơn Nhạc nhiều. Nhưng không hiểu ông già đó là ai?

Chàng vừa nghĩ tới đó, đã nghe ông già nọ kêu "ủa" một tiếng rồi vội thâu tay lại tung mình về phía sau tránh né, đoạn múa song chưởng đẩy ra tấn công tiếp.

Thiên Hào khẽ quát một tiếng, gươm kiếm lên múa một thế rất kỳ lạ, một hóa thành ba, thần tốc vô cùng, khiến người ngoài không sao biết được mũi kiếm của y định tấn công vào bộ vị nào.

Âm hàn chân khí của ông già nọ đẩy ra, đều bị kiếm thế gạt sang hai bên, đồng thời thân mình của ông già cũng bị kiếm thế đẩy lui một bước nữa.

Thiên Hào thấy mình thắng thế, lại càng hăng hái tấn công liên tiếp. Ông già nọ cứ lui bước thêm hoài. Thấy vậy Vân Nhạc nghĩ thầm:

- "Có lẽ Thiên Hào sử dụng Càn Khôn Tam Nguyệt Kiếm, một thế kiếm chấn sơn của phái Côn Luân, quả thật oai lực khác thường. Nhưng chưởng thức của ông già nọ cũng quá lạ lắm, chắc y là một tay ma đầu ra đời không được bao lâu. Tuy nhiên Thiên Hào muốn hạ được ông già này cũng không phải dễ."

Quả nhiên chàng đoán không sai, ông già nọ bỗng né mình nhảy ra ngoài xa bốn năm trượng, thốt những tiếng cười rất quái dị, khiến ai nghe cũng rùng mình, đồng thời hai mắt đã lộ hung quang và y lên tiếng nói:

- Thế ra phải con đây là môn hạ của phái Côn Luân, mi tưởng dùng Càn Khôn Tam Nguyệt kiếm pháp có thể hạ nổi lão phu đây sao? Mi lầm rồi.

Đoạn ông già tiến lên một cách nhanh nhẹn vô cùng, phẩy hai tay áo rộng, đẩy ra một sức mạnh hải hùng. Thiên Hào đã thấy thanh kiếm của mình bị sức mạnh của đối phương làm cho nặng nề và thế công lại chậm hơn trước nhiều.

Trong khi y đang hải sợ, chưa nghĩ cách đối phó, đã thấy cổ tay mềm nhũn, trường kiếm bị giật khỏi tay, bay ra xa. Đồng thời thân hình y cũng bị kinh lực của ông già cuốn lên trên không.

Ông già nọ lớn tiếng cười và nói:

- Nhãi con nộ mạng đi!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>